

широкої номенклатури товарів, на різних сегментах які в більшій мірі задовольняють потреби споживачів ніж продукція конкурентів.

Також завдяки використанню стратегії диференціації є можливість регулювати ціни, в порівнянні з конкурентами за рахунок використання індивідуальних споживчих характеристик товару, що у свою чергу дозволить залучити нових споживачів.

Джерела та література

1. Шершньова З. Є. Стратегічне управління: підручник. 2-ге вид., переробл. і допов. Київ: КНЕУ, 2004. 699 с.
2. Роїк О. М., Азарова А. О., Небава М. І. Основи стратегічного менеджменту: навч. посіб. Вінниця: ВНТУ, 2007. 213 с.
3. Реброва Н. П. Основы маркетинга: учебник и практикум для СПО. Москва: Юрайт, 2015. 277 с. Серия: Профессиональное образование.
4. Пилипенко О. В. Стратегічний аналіз: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл./за заг. ред. М. І. Ковалю. Київ: ДП «Вид. дім “Персонал”», 2018. 350 с. Бібліогр.: с. 347–350.
5. Стратегія диференціації – це ... Переваги та недоліки стратегії. *Підприємництво*. 2020. URL: <https://ukr.mentorbizlist.com/4143884-differentiation-strategy-is-.advantages-and-disadvantages-of-a-strategy>

Копаліані С. – студентка

Науковий керівник: к. е. н., доц.

О. Попрозман

Національний університет фізичного виховання і спорту України

м. Київ, Україна

Інноваційні засади становлення підприємництва

Інновації – це:

- 1) результат винахідництва;
- 2) процес якісних змін;
- 3) інструмент для створення нових можливостей.

Поняття «інновація» включає чотири ключові компоненти: креативність; стратегія; реалізація; прибутковість. Креативність – вміння генерувати нові ідеї. Стратегія – з’ясування новизни та корисності ідеї з точки зору розвитку підприємства. Реалізація – перехід від нової та корисної ідеї до її реалізації у вигляді конкретних продуктів і послуг. Прибутковість – підвищення до максимуму цінності кінцевого продукту і послуг, отриманої від реалізації нової та корисної ідеї [3, 22].

Досягнення стратегічної мети інтеграції України до світового співтовариства можливе за умов реалізації чіткого плану дій щодо підвищення рівня інноваційного розвитку шляхом комплексного поєднання ефективної державної інноваційної політики та ринкових методів управління, спрямованих на активізацію інноваційної активності промислових підприємств та нарощування кількісного і якісного складу інноваційного потенціалу. Головною метою діяльності підприємств України в умовах відсутності стабільності зовнішнього середовища є ефективне та раціональне використання їх стратегічних ресурсів, підтримка на певному рівні вже існуючих та розроблення нових конкурентних переваг. Досягнення цієї мети можливе лише за допомогою реалізації системної стратегії інноваційного розвитку. Аналіз результатів діяльності вітчизняних та зарубіжних підприємств та установ переконливо доводить, що інноваційний шлях розвитку сьогодні є найбільш перспективним. Саме він забезпечує ефективність їх функціонування, можливість довготривалого виживання та розвитку на ринку. Одним із основних факторів, що забезпечують результативність інноваційної діяльності, є активізація

людського потенціалу, яка можлива лише за умов формування у колективі працівників суб'єкта господарювання певного сприятливого мікроклімату – інноваційної культури.

Основні принципи формування інноваційної культури:

- чітке формулювання цілей інноваційної діяльності та їх зрозумілість;
- усвідомлення пріоритетності цілей;
- націленість на результат;
- співробітництво членів проектної команди;
- вільний обмін ідеями та інформацією між членами команди інноваційного проекту;
- толерантне сприйняття керівництвом і членами команди ідей, висловлених іншими співробітниками;
- толерантне сприйняття можливих помилок і невдач;
- делегування повноважень членам команди;
- участь кожного члена команди у процесі досягнення цілей інноваційного проекту, усвідомлення своєї значущості;
- свобода творчості й висловлювань;
- заохочення ініціативи і творчого пошуку співробітників;
- заохочення до розвитку і одержання нових знань та набуття нових навичок;
- недопустимість нав'язування ідей керівника інноваційного проекту членам команди;
- захист прав кожного члена команди на інноваційні рішення [2].

Ефективність впровадження моделі інноваційного розвитку оцінюється, виходячи з таких основних критеріїв: величини залучених на фінансування інноваційних проектів інвестицій; кількості створених у наукомісткій сфері робочих місць; числа інноваційних підприємств, що функціонують в країні, обсягу виробленої ними інноваційної продукції; рівня міжнародної конкурентоспроможності підприємств і продукції; ступеня розвиненості інноваційної інфраструктури тощо. Методологія системного підходу до визначення змісту моделі інноваційного розвитку економіки полягає в тому, що власне інноваційний процес є моделлю функціонування цілісної, гнучкої і динамічної інноваційної системи, предметом дослідження якої є два взаємопов'язаних аспекти – економічний і соціальний. Модель інноваційного розвитку можна охарактеризувати як сукупність визначених країною соціально-економічних пріоритетів, схем управління інноваціями та обґрунтованих якісних і кількісних критеріїв ефективності інноваційного розвитку економіки, покладених в основу стратегічної інноваційної політики держави [1].

Джерела та література

1. Зянько В. В. Інноваційне підприємництво: сутність, механізми і форми розвитку: монографія. Вінниця: УНІВЕРСУМ – Вінниця, 2008. 397 с.
2. Маркетинг. Менеджмент. Інновації: монографія/за ред. д-ра екон. наук, проф. С. М. Ілляшенка. Суми: ТОВ «Друкарський дім “Папірус”», 2010. 621 с.
3. Інноваційний розвиток підприємства: навч. посіб./П. П. Микитюк, Ж. Л. Крисько, О. Ф. Овсянюк-Бердадіна, С. М. Скочиляс. Тернопіль: ПП «Принтер Інформ», 2015. 224 с.

Корнієнко М. – студентка

Науковий керівник: к. пед. н., доц.
Л. Бобко

Львівський національний університет
ім. Івана Франка, м. Львів, Україна

Роль інновацій у забезпеченні конкурентоспроможності підприємств

Сьогодні ринкові умови вимагають від підприємств чітких механізмів реагування на стрімкий темп змін, що пропонує змінне зовнішнє середовище, а такий механізм реагування